

Naar de haaien

Lezen voor Iedereen / Uitgeverij Eenvoudig Communiceren

www.lezenvoorieen.be

www.eenvoudigcommuniceren.nl

Naar de haaien is herschreven in eenvoudige taal. Deze eenvoudige versie verscheen eerder als afscheidsgeschenk van Nedwerk NT1. Het origineel verscheen in 2007 bij Uitgeverij Thomas Rap.

Tekst: Rob Kamphues

Bewerking: Ria van Adrichem (De Stiep Educatief)

Redactie en vormgeving: Uitgeverij Eenvoudig Communiceren

Illustraties: Herman Focke

Foto's omslag: iStockphoto.com, ANP

Druk: Easy-to-Read Publications

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes & Van Gelderen Literair Agentschap te Amsterdam.

Eerste druk: September 2009

Tweede, herziene druk: Oktober 2010

© Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

- 4 Voorwoord
- 7 Een tv-programma maken
- 9 Tamme honden, valse papegaaien
- 29 Toros!
- 67 Naar de haaien

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

*Ralf Beekveldt,
directeur Uitgeverij
Eenvoudig Communiceren /
Lezen voor Iedereen*

Voorwoord

Lezen is leuk. En belangrijk.
Door lezen wordt je kennis
van de wereld groter.
Je wordt er wijzer van
en slimmer. Lezen geeft
zelfvertrouwen: het is
ieders toegangkaartje tot
'vooruitkomen in het leven'.

Uitgeverij Eenvoudig
Communiceren vindt het
belangrijk dat iederéén
boeken kan lezen.
Ook mensen die minder
goed zijn in taal.

Daarom maken wij al meer dan 15 jaar kranten en
boeken voor mensen met een leesachterstand.
Onze uitgaven zijn makkelijk, maar niet
kinderachtig. Ze zijn voor jong en oud, voor
autochtoon en allochtoon.
Ons motto? Lezen is voor iedereen!

In *Naar de haaien* staan drie verhalen van Rob
Kamphues. Hij is bekend van tv. In zijn verhalen
beschrijft hij de belevenissen die hij meemaakte
tijdens zijn reizen voor de televisie. Het zijn leuke,
grappige en ook spannende verhalen.

Ik hoop dat u na het lezen van *Naar de haaien*
meteen denkt: ha, ik pak weer een boek!

Veel leesplezier.

Ralf Beekveldt,
*directeur Uitgeverij Eenvoudig Communiceren /
Lezen voor Iedereen*

Een tv-programma maken

Rob Kamphues maakt tv-programma's. Zoals *De 8 plagen van Rob Kamphues* en *Kamphues boeit*.

Die programma's maakt hij niet alleen. Hij doet dat met een hele groep mensen. Met bijvoorbeeld een eindredacteur en een regisseur. En met cameramensen.

Samen met deze groep verzint Rob Kamphues spannende onderwerpen voor zijn programma's. Daarna gaan ze samen op pad om te filmen. Soms gebeurt dat in Nederland. Maar vaak gaan ze met de hele groep naar het buitenland.

In het boek *Naar de haaien* lees je welke vreemde dingen Rob Kamphues in het buitenland allemaal moet doen. Je leest wat er wél uitgezonden wordt. En wat niet. Al snel kom je erachter dat televisie maken niet makkelijk is. Maar wel spannend.

**Tamme honden,
valse papegaaien**

Een wild dier temmen

‘Weet je wat mij leuk lijkt?’

Ik kijk naar de man die dat zegt.

Het is Donald.

Donald is regisseur. Donald is groot.

Bijna twee meter lang. En hij heeft een flinke buik.

Hij houdt van lekker eten en drinken.

En van vrouwen.

Donald gaat mijn avonturen filmen.

Voor op tv.

Ik kijk Donald aan.

‘Nee’, zeg ik, ‘wat lijkt je leuk?’

Donald grinnikt.

‘Ik wil jou een wild dier zien temmen.’

Ik schrik een beetje.

‘Een wild dier?’, herhaal ik.

‘We beginnen met een papegaai’, zegt Ans.

Ans is de baas van dit programma, de eindredacteur.

Ik haal opgelucht adem.

‘Prima’, zeg ik. ‘Dat lukt vast. En anders laat ik een haai door een hoepel zwemmen.’

Ans lacht.

Maar Donald schrijft iets op in een boekje.

Een papegaai

Ik krijg een papegaai in huis. Voor een halfjaar.

In die tijd moet ik hem leren praten.

Deze zin moet hij leren:

‘Daaamesss en heeerrrrren, hier issie dan:

Rob Kamphues.’ En dan kom ik in beeld.

Zwaaiend naar het publiek.

We gaan naar een dierenzaak.

Naar *Dennis Papegaai*. Dat is de naam van de zaak.

We stappen de winkel binnen.

Daar is het een enorme herrie.

Alle vogels praten en krijsen door elkaar.

‘Deze kan niet praten, meneer’, zegt Dennis.

Hij wijst naar een papegaai. ‘Deze zegt geen woord.

Hij heeft nog nooit iets gezegd.’

We nemen de papegaai mee.

En noemen hem Brugman.

Want er is een uitspraak: praten als Brugman.

Dat betekent dat iemand heel goed kan praten.

Vol vertrouwen kijk ik naar het beest.

‘Ik leer je praten als Brugman. Oké?’

Het dier kijkt me niet aan. En zegt ook geen woord.

Wat is dit?

Trots kom ik thuis.

Ik heb een kooi gekocht. En speeltjes.

Als kind wilde ik al een papegaai.

Nu heb ik er een.

Ik praat heel vaak tegen hem.

Ik maak het zand van zijn kooi twee keer per dag
schoon. Maar Brugman kijkt me niet aan.

Hij zegt geen woord.

De derde dag word ik wakker.

Wat hoor ik?

Het lijkt het geluid van een koffiemachine.

Ik heb alleen geen koffiemachine.

Ik ren de trap af.

En storm de keuken binnen.

Het geluid van de machine stopt.

‘Esssspresssssesso’, schreeuwt Brugman.

Verbaasd kijk ik naar hem.

Ineens begint hij een heel verhaal te vertellen.

Hij doet twee stemmen tegelijk.

Ik versta er niets van.

Het lijkt me een heel leuk verhaal, want Brugman
moet zelf heel hard lachen.

Mijn vrouw komt de keuken binnen.

Ze is wakker geworden van het lawaai.

Brugman stopt met zijn verhaal.

In plaats daarvan fluit hij naar mijn vrouw.

Als een bouwvakker op straat.

Dan roept hij: ‘Tada-ta-da-ta-daaa!’

Zoals bij het voetballen.

‘Aanvalluh’, zeg ik als vanzelf.

Tevreden doet Brugman zijn snavel dicht.

Stil zit Brugman weer in zijn kooi.

Maar na een paar uur begint hij weer.

Hij zingt liedjes die ik niet ken.

Daarna begint hij te krijsen.

Minuten lang en keihard.

En dat in een kamer van vijf bij vijf. In een flat.

Nieuwe bewoners

Mijn vrouw en ik hebben niet alleen Brugman.
We hebben ook een hond, Whoopy.
En sinds een maand hebben we een kind.
Een zoon, Bo.
Samen is dat een beetje te veel.

Whoopy moet erg wennen.
Aan Bo, maar vooral ook aan Brugman.
Hij blaft zodra Brugman zijn snavel opendoet.
Ik schreeuw tegen allebei: 'Bek houden.'
Bo schrikt van al dat geluid en begint te huilen.

Brugman is goed.
Twee dagen later kan hij net zo huilen als Bo.
Hij doet het zó goed. Soms loop ik voor niets naar
Bo toe.

Ik word gek

Ik ga naar de dierenwinkel. En zeg tegen Dennis:
'Stel je voor hoe het gaat bij mij thuis.
Ik woon in een flat. Buren boven en beneden.
De baby begint te huilen.
Die verdomde papegaai huilt mee.
Van twee kanten komt er gegil.
Whoopy blaft als een gek.
Ik schreeuw om stilte.
De hond van de buren blaft ook mee.
De buurvrouw van drie hoog schreeuwt om stilte.
En zo gaat dat elke dag.
Niet een keer, maar meerdere keren per dag.
Ik word gek.'

Dennis lacht alleen maar.
'Ik begrijp er niets van', zegt hij. 'Bij ons zei hij niets.'
Later geeft hij toe.
'Oké, ik wist dat Brugman kon praten.
Ik dacht: Ik geef er een die al wat kan.
Dat is gemakkelijker voor je.'

Ik ga naar huis.
Ik hoef Brugman dus niet te leren praten.
Ik moet hem alleen leren zeggen wat ik wil.
En ik moet hem leren stil te zijn.

Ik gooi een doek over zijn kooi.
Midden op de dag.
Misschien denkt hij dan dat het nacht is.
Maar daar trapt Brugman niet in.
Hij gilt gewoon door.
Ik zet hem alleen in een kamer.
Ook dat helpt niet.
Wel voelt hij zich eenzaam.
Zijn veren vallen uit.
Dat wil ik nou ook weer niet.

Ik houd van dieren.
Of liever gezegd: ik hield van dieren.
Tot ik een kind én een papegaai kreeg.

Ik zet Brugman op mijn werkkamer.
Uren zit ik met hem te oefenen.
Ik probeer hem een kunstje te leren.
Niet één keer doet hij wat ik wil.
Niet één keer.

Hij schijt op mijn bureau.
En bijt in mijn neus.
Maar hij doet niet wat ik wil.
Na een paar weken zegt hij soms: 'RRR Robbie.'
Maar veel te snel.
Niemand kan het verstaan.

Hij eruit of jij eruit

Het is bijna kerst.
Mijn vrouw kan er niet meer tegen.
'Hij eruit, of jij eruit', zegt ze.

Dan moet de papegaai maar weg.
Brugman gaat naar een collega.
Wij gaan op wintersport.
En genieten van de stilte.

Na de vakantie vraag ik naar Brugman.
Brugman heeft de collega gek gemaakt.
Zijn vriendin is zelfs het huis uit gevlucht.

De collega heeft Brugman dus terug naar de winkel gebracht.
Einde verhaal.

Een nieuw plan

We vergaderen weer voor mijn tv-programma.
Donald, de regisseur, zegt: 'Man, wat maakt het uit. We hebben goede opnamen.
Ik had nog wel één opname willen hebben.
Dat hij in je neus bijt.
Jammer, dat we die niet hebben.
Want dat willen de mensen zien.
Echt waar, Rob, ik weet wat de mensen willen.'

Ik vrees voor zijn plannen voor volgende programma's.
Krododillen?
Leeuwen?
Gelukkig heeft Ans een ander plan.
Daarbij kan ik in leven blijven.

'Ik heb een idee', zegt ze.
'We laten Rob een valse hond temmen.
Echt een valse hond.
Zo een die niemand wil hebben.
Een die wacht op een spuitje.
Omdat niemand wat met hem kan.'

Een geweldig idee

Ik vind het een geweldig idee.
'Geweldig', zeg ik. 'Dat gaat vast lukken.
Kijk maar naar mijn eigen Whoopy.
Als ik "pang" zeg, gaat ze dood op haar rug liggen.'
Ik vertel maar niet dat ze nog steeds aan de kussens knaagt.
En dat in de goot poepen ook nog niet lukt.

Ik zie het voor me.
Een valse hond uit het asiel.
Ik verzorg hem een halfjaar.
Zodat die hond een lief beest wordt.
En zo naar een gezin met kinderen kan.
Geweldig zal dat zijn.
Ik, Rob Kamphues, de held.

Maar zo makkelijk gaat het allemaal niet.
Ik moet eerst een valse hond zien te vinden.

Geen hond te vinden

Ik ga op zoek naar een valse hond.
Maar zo'n hond is niet te vinden.
'Nee', zeggen ze bij het asiel.
'Wij hebben geen valse hond.'
Ook het volgende asiel.
'Nee meneer, wij hebben geen valse honden.'
Geen enkel asiel heeft valse honden!

Ik geloof mijn oren niet.
Hoe kan dit?
Elke dag fiets ik door de stad.
En elke dag kom ik honden tegen.
Honden die naar je benen springen.
En proberen in je kuiten te happen.
Die honden zijn zo vals dat ik ze zelf graag een
spuitje zou geven.
En dan is er in het asiel geen valse hond?
Ik kan dat niet geloven.

Echte waakhonden

Drie weken later vinden we een hond.
In een asiel vlak bij Almelo.
Ik moet zelf maar komen kijken.

Donald en ik gaan op weg naar Almelo.
We horen het asiel al van ver.
Bij de ingang is een kantoortje.
Daarachter zijn kooien met honden.
Ze springen tegen de hekken op als ze ons zien.
Ze grommen en laten hun tanden zien.
Gelukkig zitten ze vast.
Anders vlogen ze ons zeker aan.

Ik zeg dat tegen de asielhouder.
Hij kijkt me aan.
'Geen zorgen, meneer.
Het zijn echte waakhonden.
Die reageren altijd zo.'

We lopen met de asielhouder mee.
Bij het laatste hok stopt hij.
'Hier, dit is Kevin. Die moet jij hebben.'

Ik kijk in de droevige ogen van de hond.
Een golden retriever. Of misschien een labrador.

Dat kan ik niet zien.
Ik kijk hem aan.
Hij kijkt mij aan.
We denken allebei hetzelfde.
Dit is geen goed plan.

Ik wil mijn hand door de tralies steken.
Hem even over zijn kop aaien.
Net op tijd trekt de asielhouder mij weg.
De hond vliegt met een klap tegen de tralies.

Stil blijven staan

De asielhouder knikt tevreden.
‘Zie je nou, dit is echt een valse hond.
Je herkent ze aan dit gedrag.
Eerst gehoorzaamt hij.
Maar ineens is het afgelopen.
En dan grijpt hij je.
Begrepen?’
Ik knik stom.
Ik heb het begrepen.

We overleggen.
Donald ziet er wel wat in.
‘We filmen eerst dat hij je bijt’, zegt hij.
‘Anders gelooft niemand dat hij echt zo vals was.’
Dat vindt de asielhouder geen goed plan.
Ik ook niet, maar dat zeg ik niet.

‘Als hij bijt, bijt hij echt door’, zegt de asielhouder.
Donald geeft niet op.
‘Dan trek je zo’n pak aan’, zegt hij.
‘Zo’n pak dat temmers van wilde dieren dragen.’

De asielhouder legt uit wat ik moet doen.
‘Oké, ik neem hem mee aan de riem.
Jij gaat daar staan.’

Hij wijst naar een plek op het grasveld.
'Dan laat ik hem los.
Hij is dan helemaal wild.
Hij vliegt je aan.
Maar je moet niet wegrekken.
Dan komt hij juist achter je aan.
Stil blijven staan.
Dan houdt hij misschien vanzelf op.
Succes.'

We gaan naar het grasveld.
De asielhouder heeft Kevin aan de riem.
Ik draag het pak. De stof is heel zwaar.
En ik heb het bloedheet.
Ik sta aan de ene kant van het grasveld.
Kevin zit aan de andere kant.
Hij zit er rustig bij. Alsof dit elke dag zo gebeurt.

'Oké', roept de asielhouder.
'Ik maak hem los.
Ben je klaar?'
Ik knik en zet me schrap.
Klaar om de klap op te vangen.
De asielhouder maakt de riem los.
Kevin kijkt om zich heen.
En blijft zitten.

Dit doet hij anders nooit

De asielhouder zegt:
'Roep hem maar.'
Ik roep. Kevin reageert niet.

'Zwaai eens met je armen', zegt de asielhouder.
Ik zwaai met mijn armen.
'Kom Kevin', roep ik. 'Kom.'

Kevin merkt me op.
Hij komt overeind.
Sloom komt hij naar me toe.
'Zit, Kevin', zeg ik.
Omdat ik ook altijd 'zit' tegen mijn eigen hond zeg.

En daar zit hij aan mijn voeten.
'Dit doet hij anders nooit', roept de asielhouder.

'Kom, Kevin, kom', roep ik.
Ik ren naar de andere kant van het veld.
Kevin rent vrolijk achter me aan.
En gaat weer keurig naast me zitten.

'Probeer eens een broodje ham', zegt Donald vals.
'Nee, niet doen', zegt de asielhouder.
'Daar wordt hij echt vals van.'

Donald stopt me een broodje ham toe.
Ik houd het in mijn hand.
Boven de bek van Kevin.
'Spring, Kevin, spring.'
Kevin kijkt omhoog.
Hij blijft rustig zitten.

Een halfuur later.
We zwaaien nu met stukken vlees.
Kevin kijkt ernaar, maar hij doet niets.

De asielhouder schudt zijn hoofd.
'Zo doet hij anders nooit', zegt hij.
'Het komt vast door alle aandacht.
Dat is hij niet gewend.
Daardoor gehoorzaamt hij nu ineens.
Eigenlijk is dit geweldig.
Als je nou nog een paar keer komt.
Met een hele cameraploeg erbij.
Dan kan hij over een maand naar een gezin.'

Ik kijk wanhopig naar Donald.
Die grijnst vals.
'Dan wordt het dus toch die haai door een hoepel',
zegt hij.
'Je hebt het zelf gezegd!'

UITGEVERIJ EENVOUDIG COMMUNICEREN

Meer lezen in makkelijke taal?

Bent u niet zo goed in lezen? Met onze makkelijke boeken lukt lezen wél. Kijk op www.lezenvoordereen.be (België) of www.eenvoudigcommuniceren.nl (Nederland).

➤ MISDAADVERHALEN

Hittegolf - René Appel

62 pagina's | ISBN 978-90-8696-008-8 |
€ 8,50 | serie: *Misdadig*

Het is een lange, hete zomer. Een meisje fietst 's nachts alleen naar huis, maar komt daar nooit aan. Wat is er gebeurd?

Blauw water - Simone van der Vlugt

77 pagina's | ISBN 978-90-8696-061-3 |
€ 8,00 | serie: *Leeslicht*

De populairste thriller van 2008 in eenvoudige taal! Lisa en haar vijfjarige dochter worden in hun eigen huis gegijzeld door Mick Kreuger. Hij is ontsnapt uit een tbs-kliniek. Hoe loopt dit af?

Bestellen kan via de webwinkel of via uw eigen boekhandel.

Toros!

Iemand een idee?

We hebben een vergadering over het tv-programma.

Want we hebben nog steeds niet genoeg film om een programma mee te vullen.

Ans kijkt de kring rond.

‘Jullie weten waarom we hier zijn.’

Niemand zegt iets.

Iedereen kijkt somber.

Ans gaat verder.

‘We moeten iets verzinnen.

Iets nieuws.

Hoe temmen we een wild dier zonder dat het weer mislukt?’

Ans is even stil en zegt dan:

‘Oké, we kunnen wat laten zien over de papegaai.

Dat duurt misschien drie minuten.

In plaats van tien.

En iets over de hond? Maar dat is eigenlijk niets.

Misschien kan Donald er twee minuten van maken.

We moeten nog iets hebben.

Iets anders.

Maar het mag niets kosten.

Heeft iemand een idee?’

‘Misschien leeuwen temmen bij het circus?’, zegt iemand.

‘Dat is al gedaan’, zegt een ander.

‘Iets in Artis dan? Krokodillen voeren of zo?’

Veel verder komen we niet.

Alice, de assistente, steekt een klein vingertje op.

‘Ja, Alice’, zegt Ans, ‘zeg het maar.’

‘Ik heb laatst een film gemaakt over jonge stiertjes. In Zuid-Spanje’, zegt Alice voorzichtig.

‘Dat zijn niet echt gevaarlijke dieren.

Ze vechten niet, ze stoeien.

Maar we kunnen de camera laag zetten.

Dan lijken ze groter.’

Voor gek

Ik zie het niet zo zitten.
De camera laag zetten.
Dat wordt niets.
Maar ik zie Donald al glimlachen.
Zo gaat het altijd.
Als ik het niets vind, vindt Donald het een goed idee.

Donald straalt.
'Ik vind het een top idee', zegt hij.
'Maar niet met die kalfjes.
Rob gaat gewoon een stier temmen.
Geweldig. Dan staat hij pas echt voor gek.'

Ik schud mijn hoofd.
Ik wil niet voor gek staan. Ik wil een held lijken.

Maar dan zegt Ans gelukkig:
'Daarvoor moeten we zeker filmen in Spanje.
Daar is geen geld voor.
Dus verzin maar iets anders.'
Maar niemand kan meer wat anders verzinnen.

Donald grijnst.
'We kunnen ook naar de Bahama's.

Daar zwemmen haaien.
En dat kost nog meer geld.'

Ans kijkt hem woedend aan.
Ze gooit haar papieren in haar tas.
'Oké', zegt ze.
'Ga dan maar naar Spanje.
Ga maar een stier temmen.
Ik zoek wel een oplossing voor het geld.
Maar er is één ding.'
Ze kijkt ons dreigend aan.
'Ik wil geen bloed in ons tv-programma.
Geen druppel.'

Hoe ver is het?

We vliegen naar Malaga, een stad in het zuiden van Spanje.

In Malaga schijnt de zon.
En op het vliegveld staat een busje voor ons klaar.
Een busje voor vijf personen.
Eerst de apparatuur erin.
Dan zit het busje al bijna vol.
Nu wij nog.
Tjerk, de man met de camera.
Maarten, de man van het geluid.
Donald en ik.
Alice gaat achter het stuur zitten.

‘Hoe ver rijden is het eigenlijk?’, vraagt Donald.
‘Ruim driehonderd kilometer’, zegt Alice.
‘Wat?’, roept Donald.
‘Driehonderd kilometer?
Was er geen vliegveld in de buurt?
Of een grotere bus?’

‘Jawel’, zegt Alice.
‘Maar dat was allemaal te duur.’
We kijken elkaar zuur aan.
Het mocht zeker weer niets kosten van Ans.

Donald kijkt op de kaart.
Hij vloekt.
‘Het is zeker 350 kilometer’, zegt hij.
‘En allemaal wegen binnendoor.
Dat gaat uren duren.’

We kijken elkaar weer zuur aan.
Uren dicht op elkaar gepropt.
In een veel te klein busje.

Alice zet de bus in zijn een.
De bus gaat met een schok naar voren.
‘Ja, ik doe dit ook voor het eerst’, roept Alice.
‘Als iemand anders wil rijden, graag.’
Niemand wil rijden.

Een eindje verder komen we achter een vrachtauto.
Die rijdt heel langzaam.
Wij rijden er heel langzaam achteraan.
De reis gaat nog uren duren.
We kijken elkaar nog zuurder aan.

Mijn pak

Ineens zegt Donald.
'Rob, heb je je pak bekeken?
Weet je waar het vandaan komt?'

Iedereen begint te lachen.
Weer iets wat ik niet weet?
Donald lacht vals.
'Van een verhuurbedrijf.
Ze verhuren kostuums voor carnaval.'
Iedereen lacht.
Wat een lol, denk ik.
Een stier temmen in een apenpak.

Ik kijk stuurs uit het raam.
De anderen lachen om mijn boze gezicht.
Ik probeer boos te blijven.
Maar dat lukt niet.
Ondanks alles moet ik lachen om Donald.
En het landschap is prachtig.

De zon schijnt. De heuvels zijn kaal.
Door de zon lijken ze paars.
Een prachtig gezicht.
Ik ben blij dat ik hier mag zijn.
Wat er ook gaat gebeuren.

Jules en de stierenvechters

Tegen de avond komen we in Cadiz.
Een havenstad.
'Cadiz is een vieze stad', zegt Donald.
'Echt smerig. Geen goed hotel te vinden.
Ans heeft vast een heel slecht hotel geboekt.
Vol kakkerlakken en luizen.
Voor straf.'

Maar zo erg is het niet.
Ans heeft het goed geregeld.
Ze heeft zelfs iemand geregeld die voor ons kan
vertalen. Jules, een Belg.

Jules wacht ons op.
Hij brengt ons naar een kleine badplaats.
Zo'n dertig kilometer verder langs de kust.
Het hotel is prima.

Samen met Jules drink ik wat aan de bar.
Na de borrel gaan we naar de arena.
Een arena is een rond stadion.
In het midden ligt zand.
Deze arena is al eeuwen oud.
Prachtig.
Ik kijk mijn ogen uit.

Jules neemt me mee naar twee mannen.
Hij stelt me voor aan Juan en Ribeiro.
Twee trotse mannen.
Juan bekijkt ons.
'Wie is de toreador, de stierenvechter?'
'Hij', zegt Alice trots.
Ze wijst op mij.
'In Nederland is hij beroemd.
En dit is zijn pak.'

Ze wijst naar de plastic tas in haar hand.
De twee Spanjaarden kijken verbaasd.
Alice haalt het pak uit de tas.
Trots houdt ze het omhoog.

Juan fluit tussen zijn tanden.
'Muy bien, heel goed', zegt hij.
Ik voel me trots.
Ook al heb ik nog nooit met een stier gevochten.

Niets bewegen, alleen de lap

Juan begint te vertellen over het stierenvechten:
'De stier komt helemaal niet op de rode lap af.
Hij gaat af op op iets wat beweegt.
Daarom moet je heel stil staan.
Anders komt hij op je benen af.
Alleen de lap mag bewegen.'

'En dan moet je goed gaan staan', zegt hij.
'Staat de stier rechts, dan moet je rechterbeen voor.
Staat de stier links, dan moet je linkerbeen voor.
Onthoud dat goed.
Links-links, rechts-rechts.'
'Links-links, rechts-rechts', herhaal ik braaf.

Dan pakt Juan een doek.
Hij geeft hem aan mij.
'Dit is jouw capote, jouw doek om mee te vechten',
zegt hij .
'Verlies hem niet.'

De doek, de capote, is heel zwaar.
En niet rood, zoals ik dacht.
Maar zachtroze aan een kant, en geel aan de
andere kant.

'De kleur maakt niet uit', legt Juan uit.
'Een stier ziet geen kleuren. Hij is kleurenblind.
Het gewicht maakt wel uit.
Is de doek te licht? Dan wappert hij in de wind.
En een stier reageert op beweging.
Of je dat nu wilt of niet.'

Dan legt Juan uit hoe ik moet staan.
'Rechterbeen voor', zegt hij.
'De capote moet dan ook rechts.
Wapper met de doek.
Dan komt de stier in actie.
Wacht tot hij vlakbij is.
Dan stap je naar achteren. En je draait een halve slag.'

Ik probeer Juan na te doen.
Boem, daar lig ik op de grond.
Dan de andere kant.
Linkerbeen naar voren.
Ik vergeet de doek links te houden.
'Dat gebeurt vaak', zegt Juan.
'Vooral bij mensen die rechts zijn.'

Ik kan er niets van.
Juan roept een jongen van een jaar of vijftien.
Hij moet voor stier spelen.

De jongen pakt een houten kop.
Scherpe hoorns steken naar voren.
Hij rent op me af.
Verschrikt spring ik opzij.
Juan roept de jongen iets toe.
Nu komt hij langzamer op me af.
Het is maar spel, toch is het spannend.
Ik oefen en oefen.
Net zolang tot ik de jongen aankan.

Veel geluk

's Morgens trek ik mijn pak aan.
Ik zie er echt uit als een stierenvechter.
Zo loop ik de zaal voor het ontbijt binnen.

Iedereen kijkt naar me.
'Olé!', roept Donald vrolijk.
Iemand van het hotel komt me zelfs een hand
geven.
'First time?', vraagt hij.
'Ja', zeg ik, 'de eerste keer.'
Ik versta zijn antwoord niet, maar ik begrijp het
wel.
Hij vindt me idioot.
En wenst me veel geluk.

Ik neem allemaal lekkere dingen als ontbijt.
'Misschien is dit mijn laatste ontbijt', doe ik stoer.
'Daar moet ik wel van genieten.
Ja, toch?'
Ik doe stoer, maar ik ben op van de zenuwen.

Op weg naar de arena

Jules, Ribeiro en Juan halen ons op.
We rijden de stad uit.
'Hé', zeg ik verbaasd.
'Gaan we niet naar de arena van gisteren?'
'Nee', zegt Jules, 'dat is heilige grond.
Daar mogen alleen echte stierengevechten
worden gehouden.
Jij gaat met een kalf vechten.'

Ik zucht opgelucht.
'Gelukkig, dat valt mee.
Ik dacht even dat ik met een echte stier moest
vechten.'

Jules reageert niet op mijn opmerking.
Hij gaat verder.
'We gaan naar een boerderij.
Daar worden de stieren gefokt.
Daar is ook een arena.
Niet zo mooi en ook niet zo groot.
Maar als een kalf je pakt ...'
Hij kijkt me even aan.
'Dan doet het net zo zeer.
De kalveren zijn ook bijna even groot als stieren.'

Toros, stieren

Juan wijst op een stofwolk in de verte.
Hij laat de auto stoppen.
'Toros', zegt hij, 'stieren.'

Tjerk wil meteen uitstappen.
'Dit wil ik filmen', roept hij.
Maar dat mag niet van Juan.
Er volgt een heel verhaal in het Spaans.
'Wat zegt hij, Jules', roepen we.

'Hij zegt dat de stieren te wild zijn', zegt Jules.
'We kunnen ze niet van dichtbij filmen.
Dat is te gevaarlijk.'

'Wat een onzin', zegt Tjerk.
'Er zit een sloot tussen en een hek.
En ze zijn nog ver weg.'

Jules brengt dit aan Juan over.
Weer een heel verhaal.
Jules vertaalt:
'Juan zegt dat jullie dom zijn.
Als de stieren ons zien, komen ze op ons af.
Weet je nog, ze komen af op beweging.
Geen hek of sloot houdt ze dan tegen.'

'Maar hoe krijg je ze dan in de arena?',
vraagt Donald.
Ook dat vertelt Juan aan Jules.
'Bij de boerderij zijn een paar hokken.
Daar wachten de stieren die straks gaan vechten.'

In de auto praten we over het stierenvechten.
Wat is er leuk aan? En wat is er niet leuk aan?
Sommigen vinden het zielig voor de stieren.

Maar Jules zegt: 'Een vechtstier heeft een
geweldig leven.
Twintig jaar staat hij de wei.
Welk dier in Holland mag dat ook?'
Ik knik. Daar heeft Jules gelijk in.

'Zo', zegt Jules dan. 'Nu gaan we de cojones
proeven.'
'Cojones?', vraag ik. 'Wat zijn dat?'
'Cojones zijn de ballen van de stier.
Die zijn voor de man die van de stier wint.
Dan weet je waar je zo voor vecht.
Voor de ballen van de stier', antwoordt Jules.

Niet welkom

We rijden verder naar de boerderij.

We zien de arena.

Die is inderdaad veel minder groot dan die eerdere arena. Verder is het druk op de boerderij.

Snel wordt duidelijk dat we niet welkom zijn.

De fokker wil ons er niet bij hebben.

Er wordt druk overlegd. Jules legt uit wat er is.

‘Het zit zo’, zegt Jules.

‘Vandaag vechten Juan en Ribeiro hier.

Met een paar stieren van de eigenaar.

Zie je die mannen daar?

Die willen misschien een stier kopen.

Ze willen zien hoe agressief de stieren zijn.

Dat gevecht moet dus goed gaan.

Anders kan de fokker de stieren niet verkopen.

Hij wil dus niet dat jij jezelf voor gek zet.’

Ik kijk naar de stieren die iets verderop in hun hokken staan.

Zodra ze me zien, beginnen ze wild te schoppen.

Daar komt Jules weer.

‘Alles is geregeld’, zegt hij.

‘Juan zegt dat jij bij hem hoort.

Dat je bij hem in de leer bent.’

Dit bevalt me helemaal niet.

Overal zijn we altijd welkom.

Alle deuren gaan open voor de camera.

Maar nu?

Nu ben ik ineens een hulpje dat mee mag.

Een fors beest

‘En met welke stier moet ik vechten?’, vraag ik.
Jules wijst op een kalf.
Een groot beest.
Even groot als een stier. Dit is geen kalf, maar een
jonge stier.

‘Hij is nog lang niet volwassen, hoor’, zegt Jules.
‘En Juan en Ribeiro maken hem eerst moe.
Een gevecht duurt niet lang.
Twintig minuten in totaal.
Na twintig minuten heeft de stier de grap door.
Dan gaat hij niet meer op de lap af.
Dan gaat hij op de man af.
Daarom vecht een stier maar een keer.
Doodt hij de man, dan laten ze hem vrij.’

Mijn hart bonst in mijn keel.
Samen met Juan en Ribeiro loop ik de arena in.
We lopen naar het midden.
Daar doen we onze hoeden af.
We buigen voor de eigenaar van de stieren.
Die knikt.
We zetten onze hoeden weer op.
Dan bidden we.

Geen geluid en niet bewegen

Juan wijst naar een hoek van de arena.
Daar is een houten schutting.
Daarachter moet ik wachten.
De anderen staan op een muur.
Bij de rest van het publiek.
Zij zijn veilig, want daar kan de stier niet komen.

Juan en Ribeiro zullen eerst met de stier vechten.
Na ongeveer vijftien minuten moet ik in actie komen.
Niet te vroeg, dan is de stier nog te wild.
Niet te laat, want dan komt hij op de man af.

Ik kijk naar Ribeiro.
Hij gaat op een paard zitten.
Het paard draagt een harnas.
Ribeiro pakt een paar gekleurde speren.

‘Waar zijn die voor?’, sis ik naar Jules.
‘Die dingen heten peones’, zegt Jules.
‘Ribeiro is vandaag de ruiter.
Hij moet de speren in de nek van de stier zetten.
Daardoor kan er wat bloed wegstromen.’

Donald springt op.
‘Geen bloed!’

Ik wil geen bloed zien.
Dat hebben we afgesproken.'

'Maar het moet', zegt Jules.
'Het kan niet anders.
Een vechtstier windt zich heel erg op.
Daardoor krijgt hij een heel hoge bloeddruk.
Er moet wat bloed weg, anders valt hij dood neer.'

Ik wil dit niet

Alice loopt heen en weer achter de muur.
Zo brengt ze informatie over.
'Je moet wachten tot Juan een teken geeft', zegt ze.
'Hij weet wanneer de stier moe genoeg is.'

'Alice, ik wil dit helemaal niet', zeg ik.
Alice rent terug naar Donald.
'Rob wil dit niet', hoor ik haar zeggen.

Even later rent ze weer terug.
'Als je echt niet wilt, hoeft het niet', zegt ze.
'Maar liever wel.
Je mag stoppen. Maar niet nu.
Je moet dan wachten tot Tjerk en Maarten in de arena zijn.
Anders hebben we geen goed beeld.'
'Wat?', roep ik te hard.
'Gaan Tjerk en Maarten de arena in?
Dat is toch heel gevaarlijk?'

'Als de stier moe is, kan dat wel', zegt Alice.
'Ze gaan aan de andere kant van de arena staan.
Achter die andere schutting.'
Ik schud mijn hoofd.

Ik dacht dat ik de enige was die bij de stier in de buurt moest komen.

Juan kijkt boos naar ons.

We moeten nu echt stil zijn.

De stier staat te wachten in het hok.

Hij stampet en schopt tegen de deur.

Het gevecht begint

De stier stormt de arena in.

Meteen zie ik hoe groot de stier is.

Ik kijk van de stier naar Juan.

Hun ogen zijn bijna op gelijke hoogte.

Op de kop van de stier staan twee flinke hoorns.

Daar schrik ik van.

‘Wat heeft hij een enorme hoorns’, sis ik naar Jules.

‘Dat hoort erbij’, fluistert Jules terug.

Meer tijd om iets te zeggen heb ik niet.

De stier stormt naar Juan.

Juan blijft heel kalm in het midden van de arena staan.

Ik zit ongeveer vijf meter achter hem.

Alleen mijn hoofd steekt boven de schutting uit.

Juan staat doodstil.

De stier is vlak bij hem.

Pas dan doet hij ijsig kalm een stapje opzij.

Daardoor sta ik ineens oog in oog met de stier.

De stier bedenkt zich niet.

Hij stampet recht op mijn glimmende hoofd af.

Hij ramt zijn kop keihard tegen de schutting.

Door de klap val ik achterover.
Bleek kom ik overeind.

‘Alles oké, Rob?’, fluistert Alice.
Ze kijkt heel voorzichtig even over de muur.
‘Ja ja’, mompel ik, ‘alleen geschrokken.’

Ik kijk naar het monster in de arena.
Hij lijkt net zo geschrokken als ik.
Hij schudt met zijn kop.
Een hoorn is gebroken door de klap tegen de
schutting.
Het bloed stroomt uit zijn kop.
De hoorn hangt slap naar beneden.

Ik draai me om naar Donald.
Die heeft zijn handen voor zijn gezicht.
Zodat hij er niets van hoeft te zien.

Klap op klap

De stier rent nu op Ribeiro af.
Het paard van Ribeiro krijgt er van langs.
Zelfs met één hoorn kan de stier aanvallen.
Het paard draagt wel een harnas.
Maar toch. Bij iedere klap van de stier vliegt het
even omhoog.

Ik duik ineen bij iedere klap.
Het paard draagt ook nog een blinddoek.
Elke aanval komt dus als een verrassing.

Ribeiro probeert het paard wel te draaien.
Maar toch, soms draait de stier zich meteen om.
Dan wordt het paard tegen de muur gedrukt.

Juan staat rustig in het midden van de arena.
Af en toe komt de stier zijn kant op.
Handig draait hij weg bij de stier.
Meteen gaat hij weer in de goede houding staan.

Eigenlijk is het afschuwelijk om naar te kijken.
Maar het is wel knap wat ze doen.

Ribeiro heeft een paar speren in de nek van de
stier gezet.

Maar de stier blijft aanvallen.
Hij rent door de arena.
Bloed stroomt langs zijn nek.

Na tien minuten wordt de stier iets rustiger.
'Het is een goede stier', fluistert Jules.
'Zo meteen ben jij.'

Mijn hart slaat twee slagen over.
En nog een als de poort opengaat.
Tjerk en Maarten sluipen de arena binnen.
Ze lopen op hun tenen.
Maarten zit met een snoer aan Tjerk vast.

Het ziet er idioot uit.
Tjerk klein en dik met de camera in zijn armen.
Een lange Maarten loopt achter hem.
De stok met de microfoon eraan in zijn hand.

Nog drie meter ...

Iedereen op de muur kijkt naar de twee.
Alleen Juan kijkt strak naar de stier.
Nog drie meter moeten Tjerk en Maarten lopen.
Dan zijn ze bij de schutting.

Eerst kruipt Tjerk achter de schutting.
Maarten ziet hoe de stier zijn kant op komt.
Zijn ogen worden groter en groter van angst.

Ineens springt er een man de arena in.
Een derde stierenvechter.
Die had ik nog niet gezien.
Hij springt en slaat met zijn capote.
Ook Ribeiro schreeuwt naar de stier.
Met zijn hand slaat hij tegen de schutting.

De stier schrikt.
En vergeet even op Maarten te letten.
Maarten kan net op tijd achter de schutting
kruipen.
De stier gaat nu op de derde stierenvechter af.
De stier neemt hem vol op zijn hoorn.
De man wordt over de stier heen geslingerd.
Snel springt hij op. En rent naar de schutting.
Ik zie dat zijn hand bloedt.

De stier loopt naar de andere kant van de arena.
Hij hijgt. En wacht af wat er gaat gebeuren.
Juan roept mij.
Het is mijn beurt.
Ik kijk naar Juan.
Die knikt naar me.

Ik kom achter de schutting vandaan.
Juan gaat achter me staan.
Hij pakt de capote vast.
Het ziet er vast idioot uit, maar zo voelt het niet.
Hij schopt mijn rechterbeen naar voren.
Hij duwt mijn rechterhand naar buiten.
Ik sta in elk geval goed.

Oog in oog met de stier

Juan en ik lopen naar het midden.
We zijn nog maar vijf meter bij de stier vandaan.
Ik kijk nu recht in zijn ogen.
Hij kijkt zoals ik had verwacht.
Zijn kop een beetje schuin naar beneden.
En heel gemeen.

Juan slaat met mijn roze lap.
Ineens stormt de stier vooruit.
Juan trekt mij naar achteren.
Ik draai zoals het hoort.
Maar daardoor komt Juan tussen mij en de stier terecht.

De stier heeft zich snel omgedraaid.
Juan springt om me heen.
Ik sta nu alleen.
Ik zet mijn linkervoet voor.
En duw de capote ook naar links.
Maar de stier komt van rechts.
Ik draai helemaal verkeerd.

Ik krijg een dreun tegen mijn dijbeen.
Gelukkig niet met zijn hoorn.
Maar met de kapotte kant van zijn kop.

Ik wankel even.
Mijn capote valt op de grond.
Snel leidt Juan de stier af.
Ik ren naar mijn plek achter de schutting.

Juan

Juan is een echte stierenvechter.
Heel sierlijk laat hij zien hoe het wel moet.
De stappen, de draaien. Alles gaat heel makkelijk.

De stier is moe. Hij staat te hijgen.
Juan rent op hem af.
Ruim een meter voor de stier staat hij stil.
Hij knijpt in zijn eigen ballen.
'Cojones', roept hij.

Dan doet hij nog een stap naar voren.
Met zijn hoofd geeft hij de stier een kopstoot.
Au, dat moet bij allebei pijn doen.
Het dier schrikt op en gaat weer in de aanval.
Maar ook nu is Juan hem te snel af.
Dan maakt hij een gebaar naar de knecht bij de poort. Die opent het hek.
Ribeiro jaagt de stier de wei in.

Alle mensen op de muur klappen.
Is het voor Juan? Of is het voor de stier?
Ik weet het niet.

'Wat gebeurt er nu met de stier?', vraag ik aan Jules.

Jules lacht breed.

‘Die is goedgekeurd.’

Ik schrik. ‘Moet hij dan met maar één hoorn naar een echte arena?’

‘Nee, nee’, zegt Jules.

Een stier vecht maar één keer.

Dat kan ook niet anders.

Een stier is namelijk niet dom.

Je zag dat bij deze stier ook.

Bij die derde man keek hij al niet meer naar de lap.

Hij ging meteen voor de man.

Nee, deze stier is om mee te fokken.

De rest van zijn leven loopt hij in de wei.’

Cojones

Die avond gaan we paella eten.

‘Cojones, no?’, roept Juan.

Hij knijpt nog maar eens in zijn eigen ballen, zodat ik begrijp wat hij bedoelt.

‘No cojones’, geef ik toe. En ik kijk naar mijn broek.

Dan pas zie ik de bloedvlek op mijn been.

Het is bloed van de stier.

Ik stoot Donald aan.

Ik wijs naar de vlek.

‘En Donald?’

Wat ga je daarover zeggen tegen het verhuurbedrijf?’

Donald lacht.

‘Dat het komt van een stierengevecht. Wat anders?’

Lachend drinken we onze wijn.

We zijn opgelucht.

Niemand is gewond.

Alles is goed afgelopen.

Maar niet alles is goed afgelopen.

‘Wacht maar tot we thuis zijn’, zegt Donald.

‘Er is wel weer een filmpje mislukt.’

Hoe leggen we dat uit aan Ans?
Een stier met bloed aan zijn kop.
Dat gaan we echt niet uitzenden.
Nog geen minuut.
Of dacht je van wel?’

UITGEVERIJ EENVOUDIG COMMUNICEREN

Meer lezen in makkelijke taal?

Bent u niet zo goed in lezen? Met onze makkelijke boeken lukt lezen wél. Kijk op www.lezenvooriedereen.be (België) of www.eenvoudigcommuniceren.nl (Nederland).

➤ BEKENDE SCHRIJVERS

Anne Frank, haar leven - M. Hoefnagel
104 pagina's | ISBN 978-90-8696-039-2 |
€ 10,00 | serie: *Leeslicht*

Dit boek gaat over Anne Frank. Over haar leven voordat ze moest onderduiken en haar tijd in het achterhuis.

Voetstappen - Kader Abolah
80 pagina's | ISBN 978-90-8696-022-4 |
€ 8,00 | serie: *Leeslicht*

Drie prachtige verhalen over liefde en heimwee. Kader Abolah is in 1954 geboren in Iran en woont sinds 1988 in Nederland.

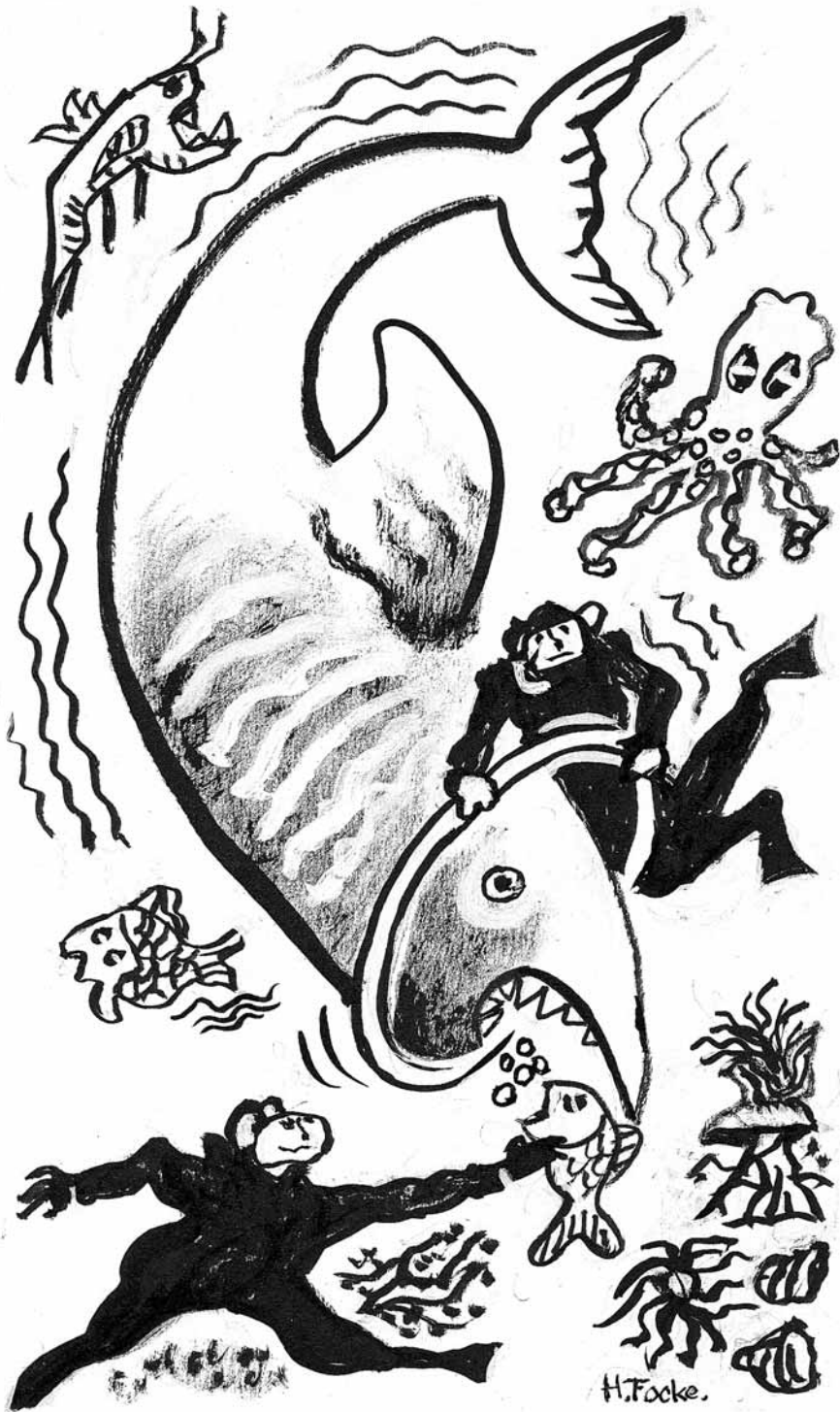

De voorlezer - Bernhard Schlink
92 pagina's | ISBN 978-90-8696-070-5 |
€ 10,00 | serie: *Leeslicht*

Michael wordt verliefd op de 20 jaar oudere Hannah. Hij leest haar voor uit beroemde boeken. Tot Hannah plotseling verdwijnt. Jaren later ontdekt hij haar geheim.

Bestellen kan via de webwinkel of via uw eigen boekhandel.

Naar de haaien

Waar zijn die haaien van jou?

Ans, de eindredacteur, is woedend over de beelden uit Spanje.

Alle opnames met bloed moesten eruit.

Daardoor bleef er maar drie minuten film over.

Ans kijkt de kring rond.

‘Goed’, zegt Ans.

‘We hebben tienduizend euro meer uitgegeven dan we van plan waren.

En we hebben een paar minuten film.

In plaats van een halfuur.’

Niemand durft naar Ans te kijken.

Ans zucht.

‘Waar zwemmen die haaien van jou, Rob?’

Ik doe of ik diep nadenk.

‘Ik geloof bij de Bahama’s, Ans.’

Ans kreunt.

‘En wat kost dat?’

Een reis naar de Bahama’s voor vier personen?

Tienduizend euro?’

Alice, de assistente, pakt een papier uit haar map.

Ze schuift het naar Ans toe.

‘Het kost ietsje meer. Mag dat?’

Hoe tem je een haai?

We vliegen boven een blauwe zee.

Op weg naar de Bahama’s.

Het vliegtuig zit vol met onze spullen.

Camera’s om onder water te filmen.

Lampen.

Twee pakken om in te duiken.

En een grote kist.

En vooral ... een groene hoepel.

Hij geeft licht in het donker.

Gekocht bij de speelgoedwinkel.

Donald tuurt over de zee.

‘Hoe tem je eigenlijk een haai?’, vraagt hij.

‘Ik heb geen idee’, antwoord ik.

Dat is de waarheid. Ik weet het niet.

‘Ik hoop dat het vanzelf gaat’, zeg ik tegen Donald.

‘Ik ga onder water met die hoepel.

En ik wacht tot er een haai doorheen zwemt.’

Donald zucht.

Ik zucht ook.

Dan moeten we allebei lachen.

Wat gaan we doen?

‘Wat gaan we eigenlijk doen?’, vraagt Frans.

Frans zit een rij achter ons.

‘Ik hoor iets over haaien. Klopt dat?’

Frans is de man met de camera.

De enige die wel eens heeft gedoken.

Tot nu toe heeft hij niet gevraagd wat hij moet filmen.

Donald draait zich om.

‘Weet je echt niet wat we gaan doen?’

Frans schudt zijn hoofd.

‘Mijn vrouw zei wel: “Kijk uit met die haaien.”

Ik dacht dat ze een grap maakte.

Maar nu hoor ik jullie ook over haaien.

Wat gaan we doen?’

We vertellen Frans het plan.

Hij wordt heel bleek. Bijna lichtgroen.

Zelfs Donald krijgt medelijden.

‘Frans, het hoeft niet.

Als je het echt niet wilt.

Dan vragen we wel een duiker daar.

Die kan ook wel filmen.

Dan wordt het natuurlijk minder mooi.

Maar dat moet dan maar.’

Donald weet precies hoe hij mensen moet overhalen.

‘Ik doe het wel zelf’, zegt Frans.

‘Ik ga in een kooi. En ik smeer me goed in met antihaaienvet.

Dan zal het wel meevallen.’

Geen kooi, geen vet

‘Geen kooi, geen vet’, zegt Guy.
Guy is onze gids en duiker.
Zijn ogen steken wit af tegen zijn bruine huid.
Hij is heel beslist.
‘Met een kooi kun je je niet vrij bewegen.
En vet trekt sommige haaien juist aan.
Dat gaat dus niet.’

Niemand durft naar Frans te kijken.
Donald kijkt naar de grond.
Ik ga in de schaduw staan.
Frans zucht eens diep.
‘Kan het eigenlijk wel?’, vraagt hij.
‘Kan een haai door een hoepel zwemmen?
Anders waag ik mijn leven voor niets.’

Guy knikt. ‘Ik denk het wel’, zegt hij.
‘Maar ik weet niet zeker wat haaien doen als
ze een hoepel zien.
Misschien maakt het ze gek.
Misschien zijn ze nieuwsgierig.
Ik weet het niet. Niemand heeft dit ooit gedaan.’

Guy haalt zijn schouders op.
‘Ga je door met dit plan?’

Dan ben je de eerste die het lukt.
En anders ben je de eerste die doodgaat.
Dood door een hoepel.’

Haaien voeren

Guy heeft een bijzonder beroep.
Iedere dag gaat hij haaien voeren.
Hij draagt een soort harnas.
Aan zijn riem zit een plastic koker.
Daarin zit vis.
De haaien komen op de vis af.
Guy probeert ze uit zijn hand te voeren.

‘Je moet wel heel snel zijn’, vertelt Guy.
‘Haaien lijken grote, logge beesten.
Maar dat zijn ze niet.
Ze kunnen heel snel draaien.
Maar dat is het niet alleen.
Ze komen ook van alle kanten.
Dat is het gevaarlijke.
Ze komen ook van achter.
Je ziet ze niet aankomen.
Ze kunnen je zo aanvallen.

Soms willen toeristen mee naar beneden.
Dat mag alleen als ze precies doen wat ik zeg.
En op de goede plek gaan zitten.
En daar blijven zitten.
Ze moeten met hun rug tegen iets aan zitten.
Anders gaat het niet door.’

‘Krijg ik ook zo’n pak?’, vraag ik.
Ik wijs naar het harnas van Guy.
‘Wat je wilt’, zegt Guy.
‘De haaien denken dan wel dat je vis bij je hebt.
Ze zullen dus op je afkomen en gaan happen.
Weet je dan wat je moet doen?’

‘Wat moet ik dan doen?’, vraag ik voorzichtig.
Guy kijkt ons aan. Dan zegt hij:
‘Een ding. Willen jullie dit echt gaan doen?’
We knikken.
Hij zwijgt even. ‘Het kan misgaan.
Dat moet je wel weten.
Iemand kan doodgaan. Of heel erg gewond raken.’
Hij kijkt ons een voor een aan.
Niemand zegt wat.

Haaien bijten niet, ze scheuren

‘Oké’, zegt hij dan.

‘Raak niet in paniek.

Haaien kunnen niet goed bijten.

Dat komt door hun tanden. Die staan schuin naar achteren.

Maar ze kunnen wel goed scheuren.

Ze zwaaien je heel hard heen en weer.

Dus als een haai je bij je arm grijpt, sla je je andere om zijn middel.

En houd je je goed vast.’

‘En dan?’, vraagt Frans.

‘Dan? Dan steek je je arm dieper in zijn keel’, zegt Guy. ‘Tot hij gaat kokhalzen. Dan trek je je arm uit zijn bek. En zwem je rustig weg.’

We lachen. Guy kijkt beledigd.

‘Hoe weet je dat dit werkt?’, lach ik.

Hij kijkt me strak aan. ‘Uit ervaring’, zegt hij.

Hij trekt zijn mouw omhoog.

Ik zie een heleboel littekens.

Niemand zegt meer iets.

Guy gaat verder.

‘Haaien zien heel slecht’, zegt hij.

‘Dus zwaai niet met je armen.

Je moet ook niet wijzen.

Dan denkt hij dat je arm een vis is.

En denk niet: hij is nog ver weg.

Altijd zwemt er wel een haai achter je.’

‘Maar we zitten toch met onze rug tegen iets aan?’, zeg ik.

Guy schudt zijn hoofd.

‘Nee, jullie niet.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat jullie gefilmd worden.

Donald wil de zee achter jullie zien.’

Ik kijk naar Donald.

Die haalt zijn schouders op.

‘Jij gaat zeker niet mee naar beneden’, vraag ik.

Hij grinnikt.

‘Ik blijf op de boot.’

Hij wijst op de grote kist.

‘Daar zit een monitor in.

Ik bekijk alles vanaf het scherm.

Ik kan precies zien wat jullie doen. Vanaf de boot.’

Hoe groot is die hoepel eigenlijk?

Guy laat het anker zakken.

‘Hier liggen we goed’, zegt hij.

Dit is boven de plek waar ik de haaien voer.’

Ik heb een wee gevoel in mijn maag.

Ik kijk naar Guy.

Hij trekt zijn pak aan.

‘Hoe groot is die hoepel eigenlijk?’, vraagt hij.

‘1 meter 50 doorsnee’, zeg ik ongerust.

‘Dat is toch wel voldoende?’

‘Voor de kleine haaien wel’, zegt hij.

‘De grote blijven misschien vastzitten.

Dus wees voorzichtig.’

‘Wat’, zeg ik verschrikt.

‘Is anderhalve meter niet groot genoeg?

Hoe groot zijn die haaien dan?’

Guy legt het me uit.

‘Beneden zijn twee soorten haaien.

De meeste haaien zijn niet groter dan twee meter.

De langste zijn meer dan drie meter.

Maar ook een haai van twee meter kan maar net door die hoepel.

Reken maar uit.

De kop is vijftig centimeter breed.

Hij heeft twee vinnen.

Die zijn ieder veertig centimeter.

Samen is dat 1 meter dertig.

Dan houd je twintig centimeter over.

Als hij recht op je af zwemt.’

Ik wil niets meer horen.

Ik wil naar beneden.

Het moet voorbij zijn.

Wat als het niet lukt?

Dan zegt Donald ineens.

‘Wat doen we als het niet lukt?’

‘Hoe bedoel je als het niet lukt?’, vraagt Guy.

‘Nou’, zegt Donald. ‘Dat geen haai door die hoepel zwemt.’

‘Dan duw ik een haai door de hoepel’, zegt Guy.

Niemand durft te lachen.

‘Is iedereen klaar?’

We knikken.

‘Go’, klinkt het en we springen overboord. De zee in.

Donald duikt ook overboord.

Om even af te koelen.

Maar hij gilt als hij bovenkomt.

‘Haaien, het stikt hier van de haaien’, gilt hij.

‘Kijk maar, recht onder de boot.

Het zijn er wel vijf of zes. Misschien wel meer.’

Ik kijk naar beneden.

Ik zie donkere schaduwen onder ons.

De haaien zijn er. Nu wij nog.

Langzaam zakken we naar beneden.

Steeds dieper. Dan raak ik het zand.

Vijftien meter diep.

Dat zie ik op mijn duikhorloge.

Een paar meter verder zit Frans.

Hij rommelt met de camera.

Ik kijk omhoog.

En zie donkere schaduwen.

Daar zijn de haaien dus.

Ze zwemmen boven ons.

Ik tel er zeker vijftien.

Mijn hart bonst.

Ik zoek Guy.

Daar is hij.

Hij maakt gebaren.

Ik begrijp het.

We moeten rustig gaan zitten.

Ik probeer kalm te worden.

En wacht op een teken van Guy.

De haaien zwemmen om ons heen.

De rondjes worden steeds kleiner.

De haaien zijn nu overal.

Boven ons zwemmen tien nieuwe haaien.

Om ons heen tel ik er wel twintig.

Een haai zwemt recht op me af.

Ik zie de gemene blik in zijn ogen.

Stijf blijf ik zitten.
Op het laatste moment schiet hij linksaf.
Ik voel zijn vin langs mijn hoofd.
Dan komt er ineens een haai van achteren.
Hij schiet langs me heen.
Meteen daarna nog twee.
Heel snel gaan ze.

Tijd om te voeren

Ik kijk naar Guy.
Het is tijd om de haaien te voeren.
Vier, vijf haaien zwemmen om hem heen.
Hij pakt een vis uit de koker aan zijn riem.
Een haai trekt de vis zo uit zijn hand.
Steeds meer haaien komen eten.
Overal zijn haaien.
Ik probeer ze te tellen.
Bij dertig stop ik.
Ik weet niet meer welke ik al geteld heb.

Guy moet de haaien nu van zich af slaan.
Soms hapt er een naar zijn arm.
Guy slaat dan echt zijn arm om de haai.
Binnen een paar tellen is Guy dan weer los.

Ik houd me zo stil als ik kan.
Maar dan bedenk ik dat ik nog niets gedaan heb.
Niets wat de moeite waard is voor de film.
Ik heb nog niets gedaan met de hoepel.
Alleen heel stil gezeten.

Ik zet de hoepel voor me in het zand.
En wacht.
Daar komt een haai.

Hij zwemt voorbij of de hoepel er niet is.
Een andere haai kijkt even.
En zwemt dan weer weg.

Frans zit met de camera klaar.
Maar er gebeurt niets.
Ik wil best haaien lokken, maar hoe?
Ik beweeg mijn arm een beetje.
Geen haai die komt kijken.

Ik zwaai met de hoepel.
Eerst een klein rondje. Daarna grotere.
De kleine haaien trekken zich er niets van aan.
De grote wel.
Zij schrikken en zwemmen weg.

Wat is dat met mij?
Eerst heb ik een wilde hond tam gemaakt.
En nu maak ik haaien aan het schrikken.

Wat nu?

Wat nu? Ik kijk naar Guy.
Guy gebaart met zijn armen.
Ik moet iets doen, maar begrijp niet wat.

Ik kijk naar Frans.
Die is niet bang meer.
Met de camera zwemt hij tussen de haaien.
Ik ben jaloers op hem.

Guy komt naar mij toe zwemmen.
Hij lokt de haaien met vis.
Soms zwemt een haai een stukje de hoepel in.
Guy had gelijk.
De hoepel is te klein.
Als de haaien de hoepel raken, schrikken ze.
En zwemmen weg.
Ons plan gaat niet lukken.

Wat moet ik doen?
De zuurstof is bijna op.
We hebben nog maar een paar minuten.

Guy knikt.
Ga zitten, gebaart hij.
Hij pakt een vis.

Een haai zwemt naar hem toe.
Voordat hij kan happen, pakt Guy hem bij
zijn neus.
Het dier spartelt tegen en zwemt weg.

Bij de volgende haai gaat het beter.
De haai laat zich rustig vastpakken.
Guy pakt hem bij zijn neus.
Met zijn duim wrijft hij over de neus.
Steeds op dezelfde plek.
Het dier wordt heel rustig en valt in slaap.
Slap ligt het in het water.

Frans gebaart naar mij.
Zet de hoepel klaar.
Ik doe wat hij zegt.

Recht door de hoepel

Guy pakt de haai onder zijn buik.
Hij zwemt met de haai mijn kant op.
Hij legt hem recht voor de hoepel.
Dan duwt hij hem zo ver mogelijk naar voren.
De haai zit nu half in de hoepel.
Dan laat hij de neus los.
Snel zwemt hij buiten beeld.

Even later wordt de haai wakker.
Hij kijkt naar mij.
En schrikt zich rot.
Snel zwemt hij weg.
Recht door de hoepel!

‘En?’, vraagt Donald. ‘Is het gelukt?’
Hij heeft niets gezien op de monitor.
De zon was te fel.
‘Het was geweldig’, zegt Frans.
‘Je had mee moeten gaan.
Die beesten zijn prachtig.’

Ik sta er een beetje sip bij.
‘Oké, leuk’, zegt Donald.
‘Maar is het gelukt?’
Is er een haai door de hoepel gegaan?’

Frans kijkt mij even aan en knikt.
'Rob heeft de haai helemaal zelf door de hoepel
weten te krijgen', zegt Frans.

's Avonds bedank ik Frans voor zijn leugen.
Ik betaal al zijn drankjes.
De hele voorraad bier van de Bahama's.